بسم اللہ الرحمن الرحیم

سہ حرفی اوّل

کلام

حضرت سید **ملک علی شاہ** صاحب

کاظمی المشہدی قادری نوشاہی

المتخلص سائیںؔ لوک

اول سجادہ نشین

درگاہِ عالیہ بدوملہی شریف ضلع نارووال

اک اونکار نربھے اللہ، ات پت نال قدرت سنسار کیتا
آپے آپ نہ دوسرا ہور کوئی، پورن برہم آدم جنم دھار کیتا
آپے وید قرآن تعلیم دے کے، آپے اپنا آپ اظہار کیتا
سائیں لوک آکاش پتال اندر، اپنے نور دا کُل پسار کیتا

بوہ رنگین کئی روپ اندر، آپے روپ سروپ نوں دھار آیا
اندھ دھند تے گھوپ اندھار وچوں، اجل ہو آپے کرن ہار آیا
کتے رام کرشن تے نوحؑ موسیٰؑ، بن نبی احمدؐ مختار آیا
سائیں لوک ایہہ گنج اسرار مخفی بناں پیر کھلن دشوار آیا

تیرتھ گنگا تے حج کہ مانس، دیہہ وچ گرو کراوندا اے
پٹ اندر دے کھول وکھاوندا، جیہڑا تیرتھیں نظر نہ آوندا اے
رنگ وچ توحید رنگین کرکے، پردہ دوئی دا دور ہٹاوندا اے
اینچ پینچ اس گٹھڑی دے کھول سائیں، گورو وچوں ای لعل وکھاوندا اے

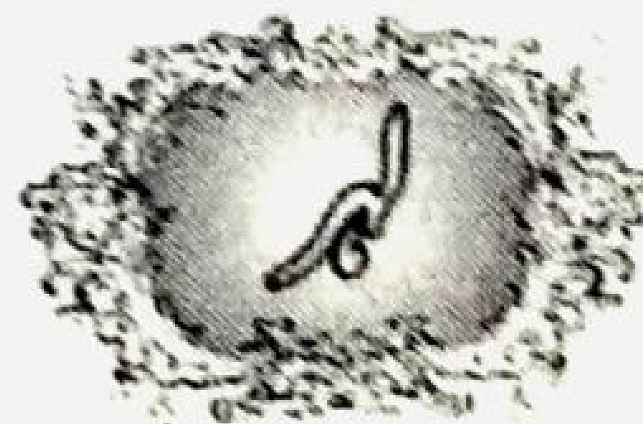

ثابت ہو توحید اندر، دلوں غیر دی پریت نوں توڑ بھائی

مزہ یار دے ملن دا تدوں آوے، بہیں کُل ولوں منہ موڑ بھائی

مایا موہنی استری پُت دھیاں، ایہناں ساریاں دی حرص چھوڑ بھائی

سائیں لوکؔ جے دنیا دی قید وچوں چاہیں چھٹنا گورو نوں لوڑ بھائی

گورو باجھ نہ دھرم اپدیش ملے، گورو باجھ نہ گیان کوئی گاوندا ای

گورو باجھ نہ آتما وس ہوندا، گورو جنم دی میل ونجاوندا ای

پاپ کھوٹ سریر دے دور کردا، جدوں مہر دے دھیان وچ آوندا ای

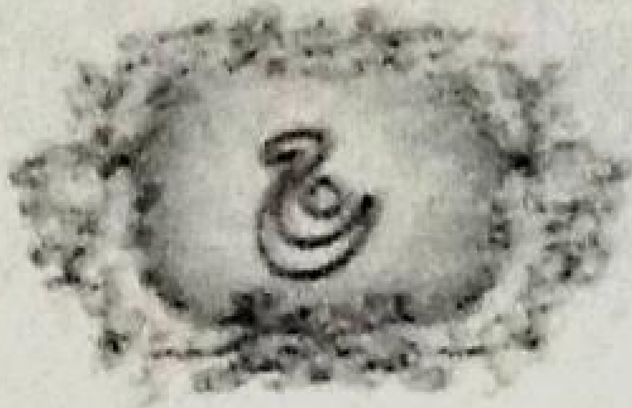
چھڈیں چرن نہ گورو دے سائیں لوکا، گورو سری بھگوان کہاوندا ای

سوانس اک جو گورو دا دھیان دھارے، کئی کوٹ اپرادھ دے کٹدا ای

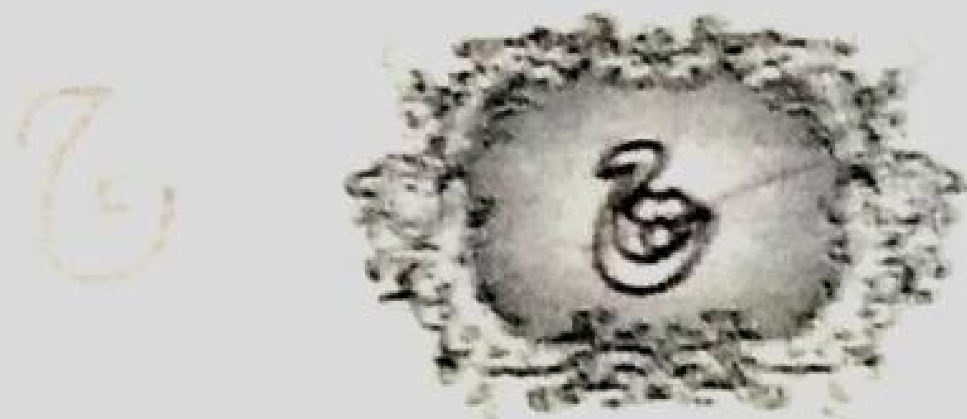
لالچ لوبھ تے موہ ہنکار ویری، ڈھوں ایہناں دی بیخ نوں پٹدا ای

راج بھاگ تیاگ کے راجیاں نے، سودا ڈھونڈیا گورو دے ہٹ دا ای

سدا داس رہیں گورو دا سائیں لوکا، کڈھ نرگ تھیں سورگ وچ سٹدا ای

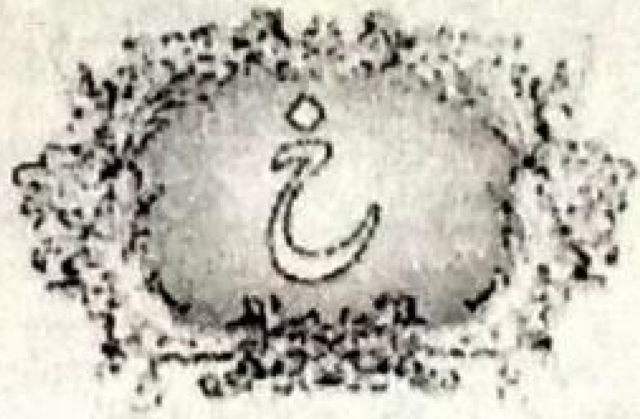
جنہاں نے سیس قربان کیتا، اگے گورو دے اوہ نہال ہوئے
پی کے پریم پیالڑے عشق والے، دیا گورو دی تھیں لالو لال ہوئے
دکھ دور ہوئے سکھ آن ملے، یار لا چھاتی مست حال ہوئے
گورو دین دیال وتار ملیا، سائیں لوک دے بھاگ کمال ہوئے

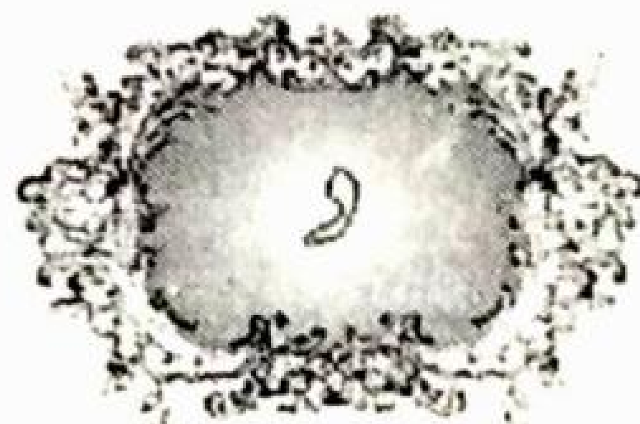
جسم خاکی اپر عرش پہونچا، ویکھ عشق دا ایہہ ظہور بھائی
عشق طور پہاڑ نچا دتا، جانیں مرتبہ عشق دا ڈور بھائی
ترک ماسویٰ اللہ دی تاں ہووے، اندر عشق دا بلے تندور بھائی
سائیں عشق پرواز دی دے طاقت، خاکی جسم کردا نُور و نُور بھائی

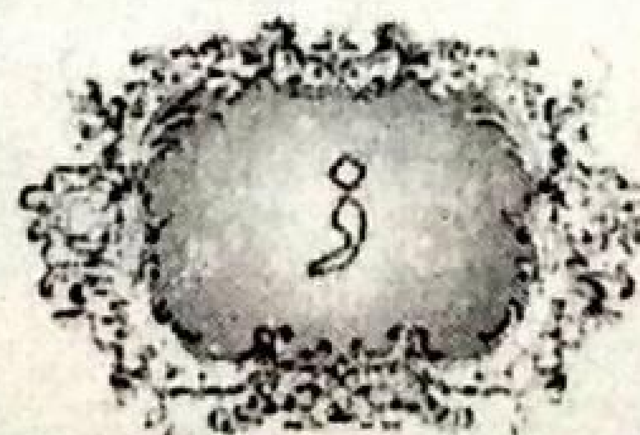
حکم نہ منا نفس ظالم، تیشہ رکھنا جان تے قہر دا ای
ایس نفس نوں موڑنا لذتاں تھیں، نت نواں وہاجنا ویر دا ای
وچ ام الکتاب دے فکر کرنا، سیر بناں کشتی ڈونگھے بحر دا ای
سائیں عشق دی لگن آسان پہلاں، دم ہجر والا پیالہ زہر دا ای

خواریاں ساریاں نفس ظالم ، جو مغلوب اسدے غیر آباد جانیں
جنھاں جانیا دنیا نوں خاص جیفہ ، قید نفس تھیں اوہ آزاد جانیں
صبر شکر دی جنھاں گلیم بدھی ، فاقے فقر دے وچ دلشاد جانیں
سائیںؔ جتیا جنھاں نے نفس ظالم ، غازی پہلوان بامراد جانیں

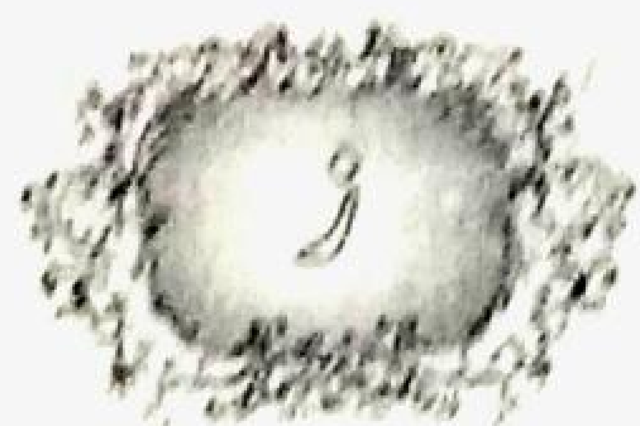
دوئی نوں دُور کر ویکھ طالب ، پُتلے خاک وچ کون ہے حکم کردا
نُور ذات حقیقی دا وچ تیرے ، رستے پیر دے محو کر غیر پردا
رنگ وچ توحید رنگین ہوکے ، درشن یار دا پاکے نیک مَردا
سائیںؔ نفس دا جنگ جہاد اکبر ، صادق سورماں ایس وچ قدم دھردا

ذوق تے شوق دا وچ دل دے ، میرے پیر چراغ جلا دتا
جہڑا شرق تے غرب دے وچ ناہیں ، روغن اوس زیتون دا پا دتا
کُھلے عشق صبا دے لا میرا ، غنچہ قلب دا خُوب کھلا دتا
سائیںؔ لوک تے پیر نے کرم کرکے ، یُومِنُونَ بِالْغَیْبِ دکھا دتا

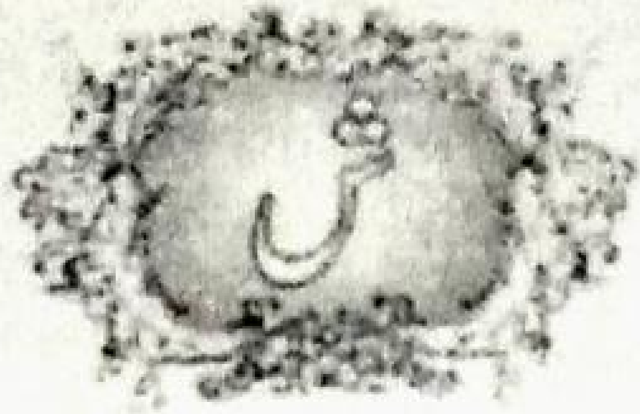
رنگ سب اوس بے رنگ دے نیں ، صبغۃ اللہ پڑھ نال یقین بھائی
سورۃ نُور تھیں چمک دا نُور اللہ ، جو کُجھ آسماں وچ زمین بھائی
اوّل آخر اتے باطن ظاہر ایہو ، ایہو خاص ہے عین یقین بھائی
سائیں سمجھ توحید دی ہے مشکل ، جنھاں سمجھ آئی کامل دین بھائی

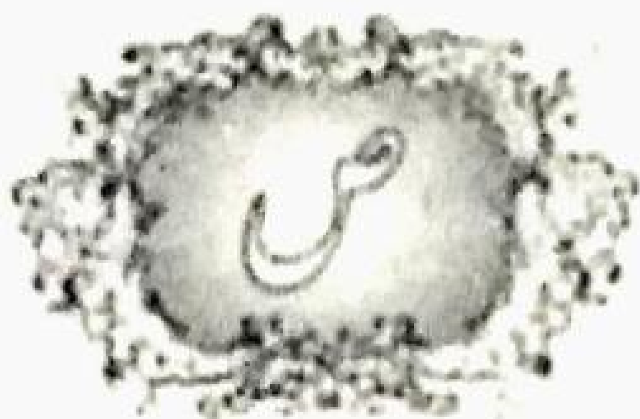
زینت چاہیں جے تُوں دین دنیا ، وچ سلسلے قادری آ یارا
ذکر شغل اور اد تھیں لے حصّہ ، مزہ عشق حقیقی دا پا یارا
رنگن غوث اعظمؒ ہور رنگ ناں تھیں ، اعلیٰ کئی حصے صد ہا یارا
سائیںؔ عشق حقیقی دا فیض دریا ، اندر آ جلدی غوطہ لا یارا

سمجھ یقین دے نال بھائی ، نَحنُ اَقرَبُ تھیں کون نزدیک رہندا
فَنَفَختُ فِیہِ مِن رُّوحِی ، رب اپنے روح تھیں روح کہندا
آیت پڑھو ثَانِی مَعَکُم ساری ، ترِیں نال ترُدا بہیں نال بہندا
سائیںؔ سِرّ انسان ہے خاص میرا ، سِرّ میں ہاں اوسدا رب کہندا

شان سارے روح الاعظم دے نی، جہڑا عالم دے وچ معمور ہویا
امر اجر بن کے آیا ربّ ولوں ، اسم جسم تھیں صاحب ظہور ہویا
رتبے علوی تے سفلی دے وچ آپے ، کِتے نار ہویا کِتے نُور ہویا
سائیں عُسر تے یُسر دے وچ پھسیا، جدوں اپنے اصل تھیں دور ہویا

صاف کرنے شیشے قلب دے نوں، حب ماسوا اللہ تھیں خُوب بھائی
گوشے بیٹھ دھیان لگا اندر، ویکھیں اپنا خاص مطلوب بھائی
نفی اپنے آپ دی کریں ہر دم، رہیں آپ نہ ، رہے محبوب بھائی
سائیں یوسفؑ مقصود دا ملے تاہیں، ہجر ہووے جے وانگ یعقوبؑ بھائی

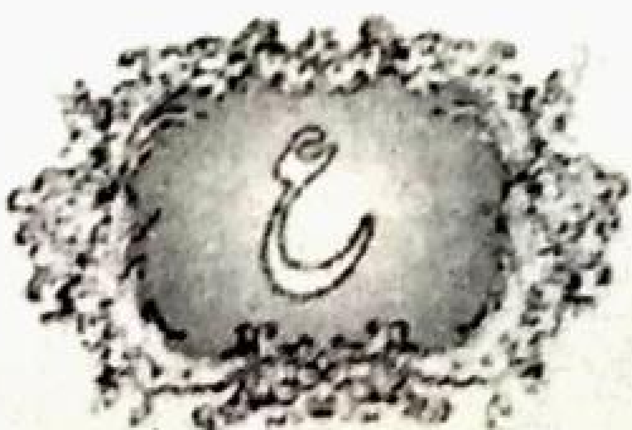
ضرر زبان تے نال ہتھاں ، دُئیں ذرّا نہ کسے کنگال تائیں
رنج دوسرے دا سمجھیں رنج اپنا ، پُچھیں دلوں غمگین دے حال تائیں
تیرے پاس لے کے آوے درد دل جو، کریں اوسدا درد کمال تائیں
سائیں حال وارد ہووے خلق خدمت ، ورنہ ربّ نہیں جاندا اقال تائیں

طالبا بیٹھ کے وچ گوشے ، ہر دم یار حقیقی نوں ویکھ یارا
محو ہو تصور دے وچ ایسا ، دل وچ غیر دی رہے نہ ینخ یارا
تن تانبا تے نام اکسیر جانیں ، اُتے سٹ کے ویکھ لے لیکھ یارا
سائیںؔ جیہدے ہردے ہرو سدا اے ، اوہنوں سوہندا فقر دا بھیکھ یارا

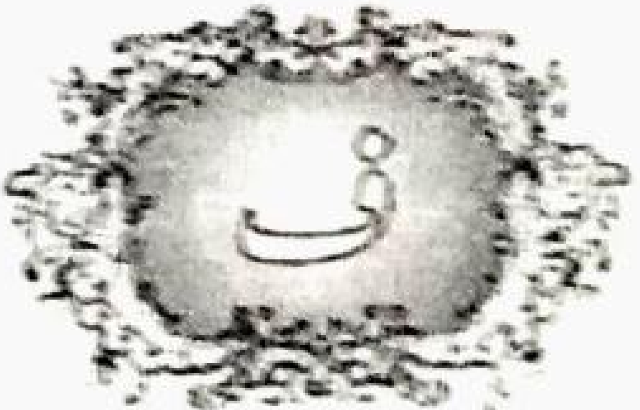
ظاہر ابنھ حواس خمسہ ، گوشے بیٹھ اندر دلوں دھیان دھاریں
اک یار والی کھلی رہے طاقی ، ہور گرد چوفیر دے طاق ماریں
وچ نفی اثبات دے کریں ہمت ، ایس کوششوں کدے نہ مول ہاریں
سائیںؔ یار دے روپ انوپ اُتوں ، مال دھن سارا جسم جان واریں

عشق حقیقی دا مست بادہ ، حضرت علیؓ نوں نبیؐ پلا دتا
پردہ غیر اغیار دا دور کرکے ، گنج مخفی دا راز بتا دتا
دست شاہ ولائیت دا پکڑ سرورؐ عین نال ید اللہ ملا دتا
سائیںؔ علم لدنی دا علیؓ مظہر ، سرور پاکؐ نے صاف فرما دتا

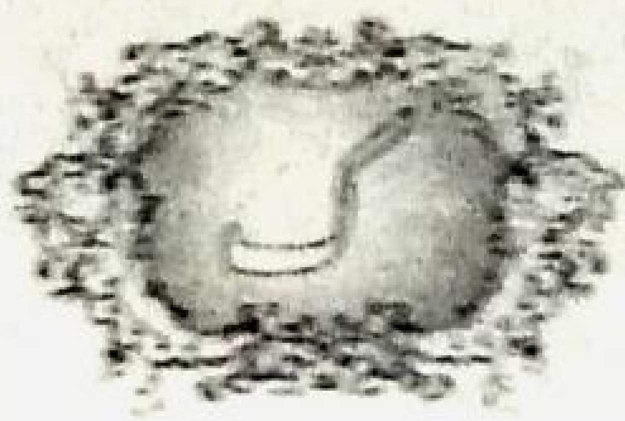
غیر نہ دوسرا ہور جانیں، متاں قُرب محبوب تھیں دور ہونویں
کرہ عیش آرام دا تج آپے، جنگل جہل دے وچ رنجور ہونویں
بام خودی، غرور تھیں آ نیچے، متے ڈِگ اُتوں چکنا چوُر ہونویں
سائیںؔ رحم کرے جدوں رحم والا، عالی بارگاہ وچ منظور ہونویں

فیض محمدیؐ عاشقاں تے، سایہ مثل ہُما دی ہے کردا
طالب بحرِ عمیق توحید اندر، زیر سائے نبوّت دے ہے تردا
امرت ابدالآباد دا پی عاشق، پریم نگر دے باغ وچ قدم دھردا
سائیںؔ اپنا آپ نہ جاپ اوتھے، اندر بار وے روپ ہری ہر دا

قُرب محبوب دا پا عاشق، دنیا دون وی حرص تھیں پاک ہویا
لاالٰہ تھیں غیر نئیں ہور کوئی، اِلاّ اللہ دے وچ اور اک ہویا
ہُوہُو دے ذکر تھیں وچ گھر دے، روز ازل والا ثابت ساک ہویا
مَن عرَف تھیں سائیںؔ رب لبھا، پورا حکم ایہہ صاحب لوَلاکَ ہویا

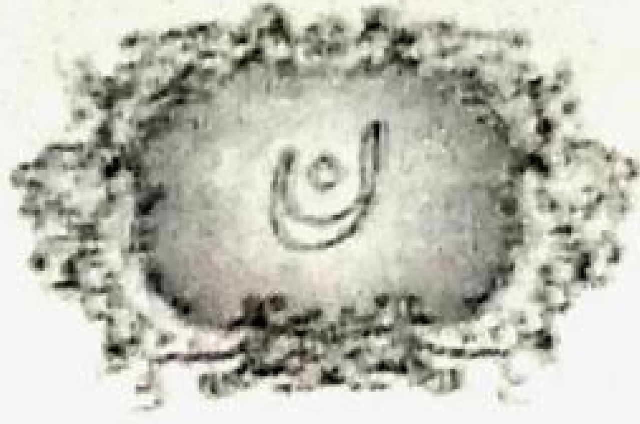
کرب بلا دی ابتلاء دے ، بھارے بھار امام قبول کیتے
خادم بھائی بھتیجے تے جگر گوشے ، نذرِ مولا فرزند بتولؑ کیتے
درجے خفی تے جلی شہادتاں دے ، اپنے رب تھیں اوہناں حصول کیتے
سائیں وحی الٰہی مصائباں دے ، حال پیش بیان رسولؐ کیتے

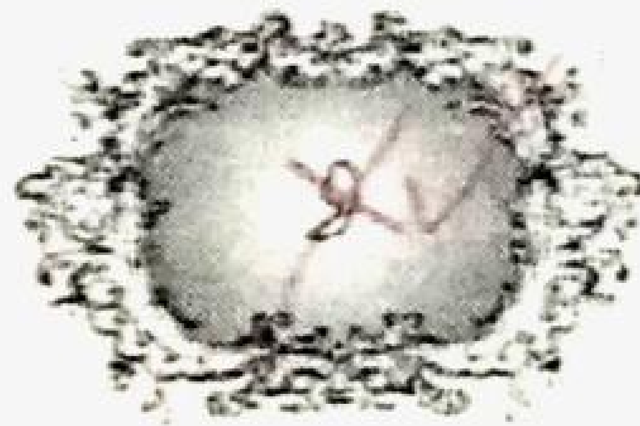
لعل پوشیدہ ہے وِچ تیرے ، ایہدے پاونے دا علم پڑھیں بھائی
پتا لعل دا خاص جودے تینوں ، سر اوسدے ، قدماں تے دھریں بھائی
سبق صِدق دا سکھ استاد کولوں ، ہر دم یاد اندر محنت کریں بھائی
سائیں طے کر کے منزل مرحلے نوں ، اوپر جا معراج دے چڑھیں بھائی

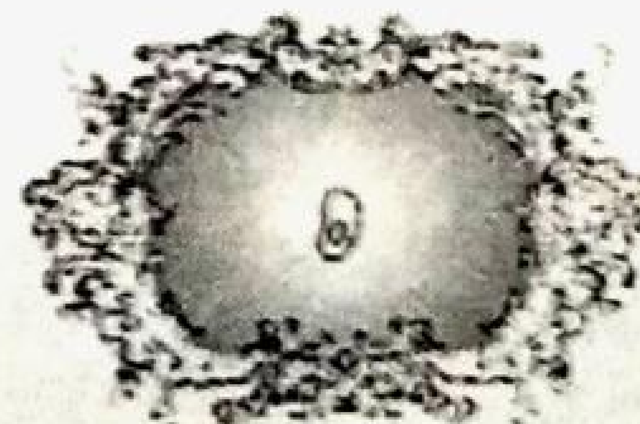
مورچے قلعے دے قائم کر کے ، پاسبانی دے وچ بیدار رہنا
نامدار اسوار نی بچ دشمن ، قلعے اپنے وچ ہوشیار رہنا
پنجتنؑ پاک دے زیر کمان ہو کے ، وچ حکم صاحب ذوالفقار رہنا
زرہ نام دھیان دی پہن سائیں ، بالمقابل دشمن باہتھیار رہنا

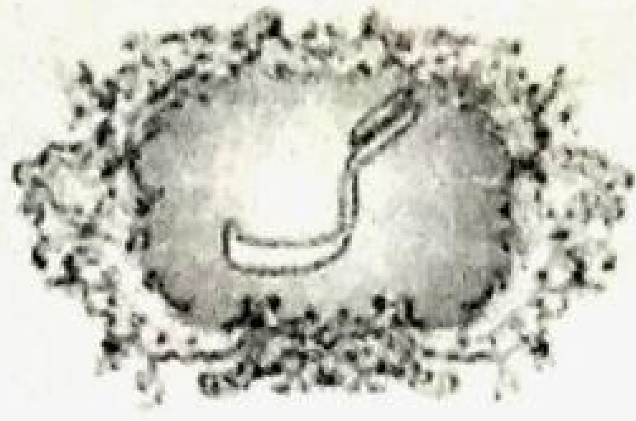
نقل تے عقل دے نال آپنا ، رب پاک نہ کسے نے پایا ای
جیہڑے علم دی کنہ تھیں رب لبھدے ، ضائع اوہناں نے وقت گوایا ای
بناں عاشقاں صادقاں عارفاں دے ، رب کسے نہ مول وکھایا ای
منہ اپنے دا حسن قبح سائیں ، بناں شیشیوں نظر نہ آیا ای

واسطے وارستے رب اندر ، پیر کامل دا ہونا ضرور جانیں
چاہیے ڈھونڈنا حاذق طبیب اس نوں ، جیہڑا مرض دے وچ رنجور جانیں
باآرام سواری تے پہنچدا اے ، جیہڑا سفر لمبا بہت دور جانیں
سائیں جنھاں پیتا بادہ ساقی کولوں ، عین صادق اوہ مست مخمور جانیں

ہادی اللہ مثل باغباں دی ، خادم شور شیریں دونویں کھیت جانیں
بیج کیسر دا نام دھیان مولیٰ ، اُگدا نہیں وچ شور تے ریت جانیں
زمین ناقص اندر محنت باغباں دی ، ضائع ہوندی اے بیج سمیت جانیں
سائیں نور نبوت دا بیج سرور ، ہر جا بویا نال ہیت جانیں

گرو پچھانی ایں سو ای پورا، وچوں اپنا آپ دکھا دیوے
ان بھئے نیتر کھول کے تے، جنم مرن دا بھرم گوا دیوے
تسبی سمرنا، پاٹ، گیان منتر، وند کتھا تھیں جان چھڈا دیوے
کس کم ہے گورو اوہ سائیں لوکا، نرا بھیکھ دا بوجھ چکا دیوے

نیست ہو کے مزہ ہست پانویں، فیر مست شراب طہور دا ایں
ساقی جام باقی بھر بھر دے تینوں، نازنین توں حور قصور دا ایں
فانی جسم نوں رکھ فنا اندر، باقی ویکھ عارف پتلا نور دا ایں
سائیں کریں ہر دم قطع سفر منزل، بہنا پلک ناہیں، راہی دور دا ایں

لگ گیا جنھوں عشق مولی ، وچ ظاہر تے باطن دے نور ہویا

جیہڑا سی گمنام تے نال مفلس ، دولت عشق دی پا مشہور ہویا

پچھے محبوب شرعی ہووے بھاویں کوئی ، دامن لگا تے اوہ منظور ہویا

سائیں قطب سائیں دے وچ قصے ، اوہناں عاشقاں دا مشہور ہویا

ایس وجود شہود اندر ، ویکھیں نور دے نال یک سو ہو کے

چشم گوش نبی ہونٹھ بند کر کے ، ڈھونڈیں یار نوں کوکو ہو کے

اگے دل دے تخت تے بن بیٹھا ، شاہنشاہ تیرا ماہ رو ہو کے

سائیں یار اگے کریں وچ سجدے ، ہمہ تن سارا ہو ہو ہو کے

یاد اللہ ہر دم یاد اللہ ، ساڈی یاد اللہ رہے یاد یارا

ایہہ مسافر خانہ دنیا چند روزہ ، سدا رہیا نہ کوئی آباد یارا

جنھاں دنیا دے نال پریت لائی ، کردے گئے فریاد فریاد یارا

سائیں یار دے نال تیار بیٹھا ، ہو کے ابدالآباد دلشاد یارا

بسم اللہ الرحمن الرحیم

سہ حرفی دوئم

کلام

حضرت سید **ملک علی شاہ** صاحب

کاظمی المشہدی قادری نوشاہی

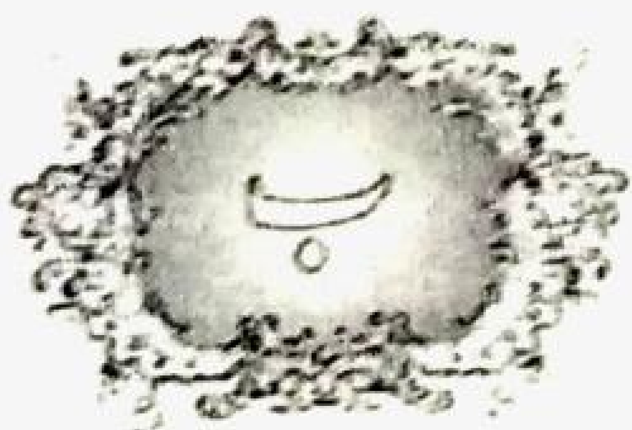
المتخلص ناصرؔ

اول سجادہ نشین

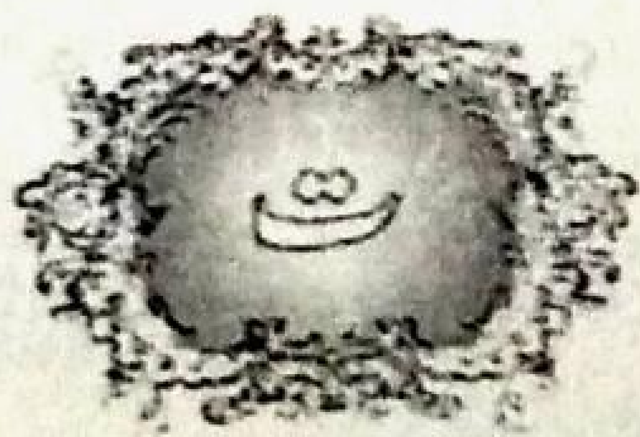
درگاہِ عالیہ بدوملہی شریف ضلع نارووال

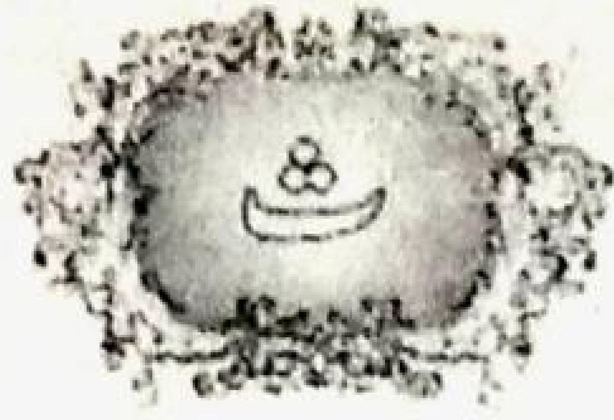
آئیکے خوباں دی فوج ساڈا ، تیغ حسن کولوں دل فگار کیتا
ترک نیناں نے تیر پلک والا ، طرفہ عین تھیں سینیوں پار کیتا
لبسمل مرغ دی ہوئی مانند گھائل ، زخمی آن مینوں شہسوار کیتا
ناصرؔ نال آرام دے بیٹھیاں نوں ، برہوں دھا سانوں بیقرار کیتا

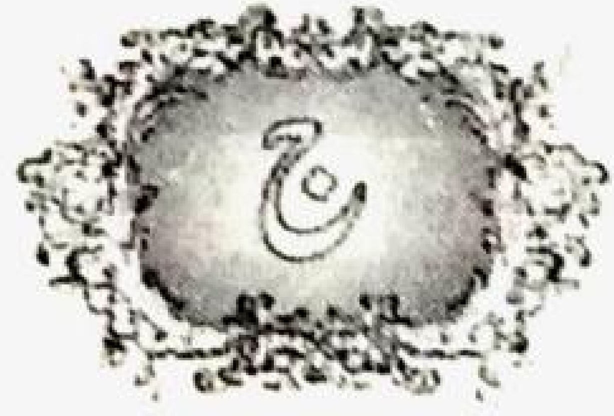
بس ہوئی ساڈی زندگانی ، زخم عشق دے تھیں خون چک دا اے
درداں نال میرا رنگ زرد ہویا ، دل دارالشفاء نوں سِکدا اے
نالے ہجر معشوق بیمار کیتا ، دوجا طعن مینوں ہر اک دا اے
ناصرؔ یار نوں آکھ خرید کرلے تیرے نام اُتوں پیا وِکدا اے

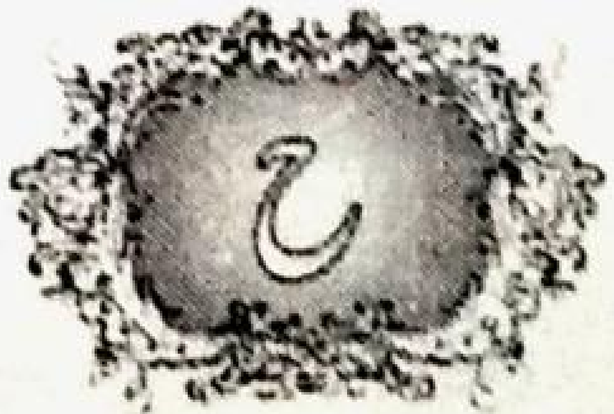
ترس نہ آوندا یار تائیں ، سانوں درس تھیں پیا ہٹاوندا اے
ظلم ہجر تے جور جفا کولوں ، ساڈی زندگی پیا مٹاوندا اے
نِت پھرے رقیب دے نال خونی ، میرا نفس حیات گھٹاوندا اے
ناصر زندگی تھیں ہن مرن چنگا ، زہر غیرت دا یار چٹاوندا اے

ثمن ہو یا جلوہ یار دے دا ، جان عاشقاں درد رنجانیاں دی
آکھن نال خوشی عاشق جان حاضر ، کوئی کوک نہ سنے نمانیاں دی
ثابت قدم ہوکے درتے پئے پھڑکن ، نہ کوئی خبر لئے عشق ستانیاں دی
ناصؔر ہوش دے نال توں سمجھ باتاں ، ایہو قدر ہے مفت وکانیاں دی

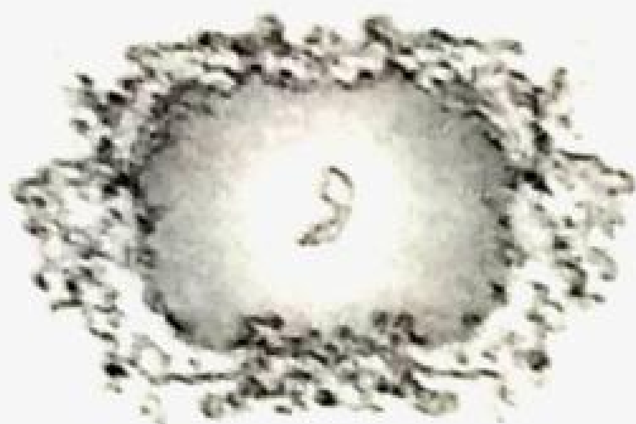
جنھاں تے یار نے نظر ڈالی ، اوہ تے غیر خیال بھلا بیٹھے
تختی قلب دی تے نقش یار والا ، وچ باطن دے خوب جما بیٹھے
دنے رین تصور دے وچ رہندے ، پشت گردن دی اوہ جھکا بیٹھے
ناصؔر اوہناں دے بخت بیدار ہوئے ، جہڑے یار تائیں سینے لا بیٹھے

حکم محبوب دامن لینا ، بھانویں نفع تے بھانویں نقصان ہووے
دست بستہ حضور دے وچ رہنا ، بھانویں عذر تے بھانویں امان ہووے
نفع باطن دا ہے ایہو عاشقاں نوں ، بھانویں ظاہرا بہت زیاں ہووے
ناصر کریں قبول توں جان سیتی ، جو کجھ دلبراں تھیں فرمان ہووے

خیر ہووے طرف سجناں دی ، کیہا اساں نوں دلوں بھلایا نیں
پہلاں عشق دکھا آسان سانوں ، ہن خاک دے نال ملایا نیں
رسم بے وفائی تے عمل کر کے ، بھانویں ہور کتے دل لایا نیں
ناصر عاشقاں نوں سحر حسن دے تھیں ، کیہا گھول تعویز پلایا نیں

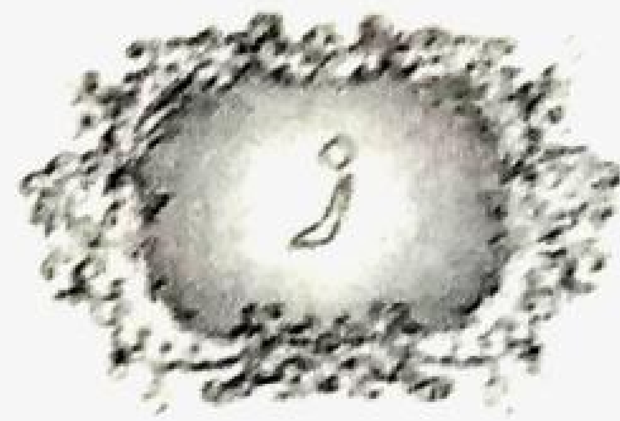
دلبراں دے حسن ویکھنے نوں ، اسیں جان کے خانہ بدوش ہوئے
کویں یار دے وچ حضور رہئے ، مہربان ہو کے پردہ پوش ہوئے
کدی پھردیاں ٹردیاں یار ساڈا ، بھلا نال ساڈے دوشا دوش ہوئے
ناصر وصل والا دن اوہ جانی ، جدوں نال تیرے بادہ نوش ہوئے

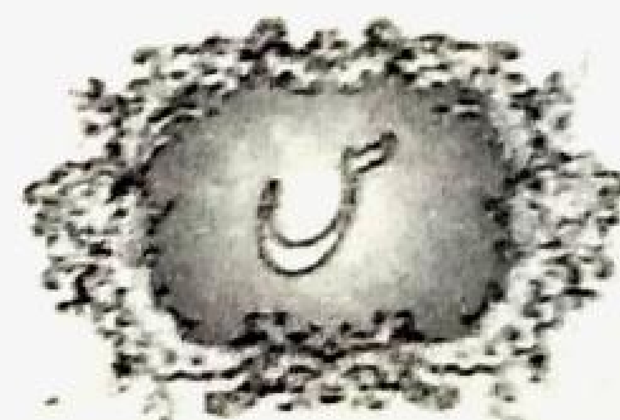
ذرا گو چشم محبوب دی تھیں ، عکس مہر والا اظہار ہویا
سیل ہجر تے بحر فراق وچوں ، یارو روح ساڈا اج پار ہویا
کوکب بخت والا برج سعد دے تھیں ، اج آن بھانویں مددگار ہویا
ناصر وصل دا جام پلا جلدی ، ہن تے شوق دا گرم بازار ہویا

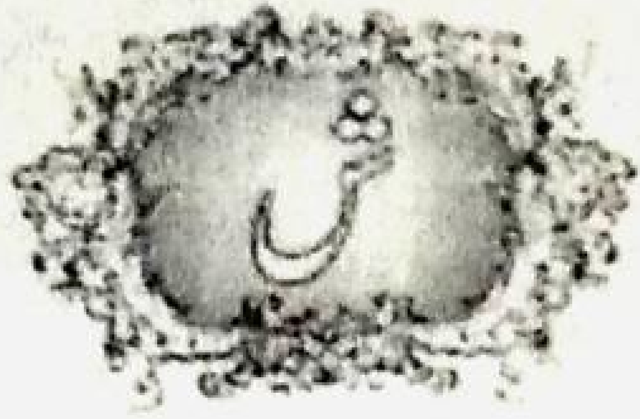
رین جدائی دی سخت آئی ، پئی ویہن لئے رڑھدی جاونی ہاں
نہ اورار رہی نہ میں پار گئی ، وچکار پئی غوطے کھاونی ہاں
کشتی بان ہو کے جے محبوب آوے ، موج غماں تھیں پار ہو جاونی ہاں
ناصرؔ دکھاں دی کوک میں یار تائیں ، رو رو کے پئی سناوٗنی ہاں

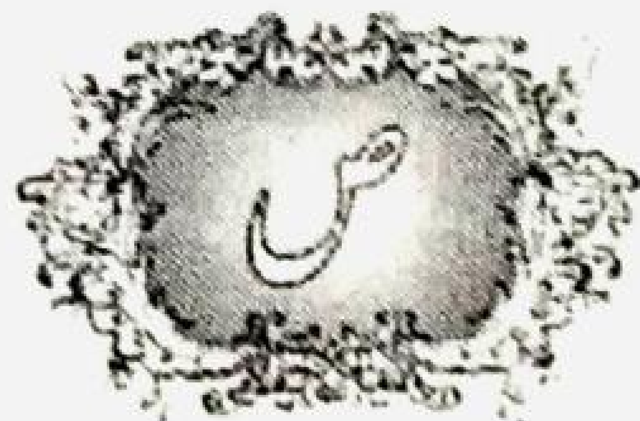
زہر پیا لڑا عشق والا ، تتی گھول ہتھیں آپ نوش کیتا
ذمہ ایس دے وچ نہ غیر دا اے ، میری اپنی طبع نے جوش کیتا
لوں لوں دے وچ ہن دھا گیا ، سانوں ہوش تھیں چا بے ہوش کیتا
ناصرؔ ایہو شکایت یار دی اے ، جہڑا اوس سانوں فراموش کیتا

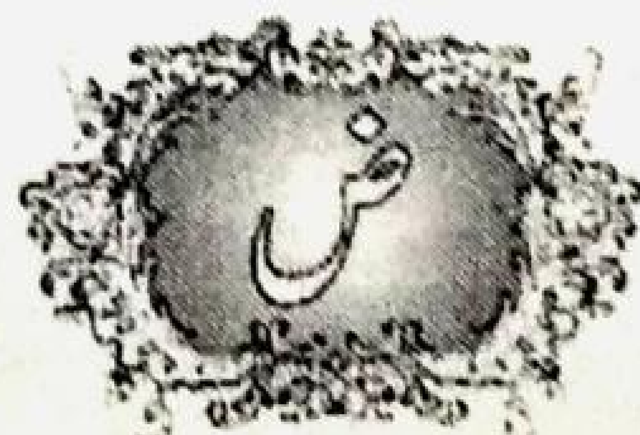
سکنی ہاں مکھ ویکھنے نوں ، کوئی شاہسوار ملا دیوے
ویہڑے اجڑے ایس مخزون دے نوں ، باغ حسن دے نال کھلا دیوے
ساقی مست سرشار خمار والا ، ہتھیں اپنی جام پلا دیوے
ناصرؔ وانگ پتنگ نثار ہوواں ، جدوں حُسن دی شمع جلا دیوے

شام ہوئی نہیں شام آیا ، دل مثل چراغ دی جلن لگا
ایس چنگ چواتڑی عشق دی تھیں ، ہن جسم سارا میرا بلن لگا
دیگ شوق والی جوشا جوش ہوئی ، باقی جان والا مُضغہ گلن لگا
ناصرؔ عشق خونی تیرے پیش پیا ، ایہناں سختیاں توں کدوں ٹلن لگا

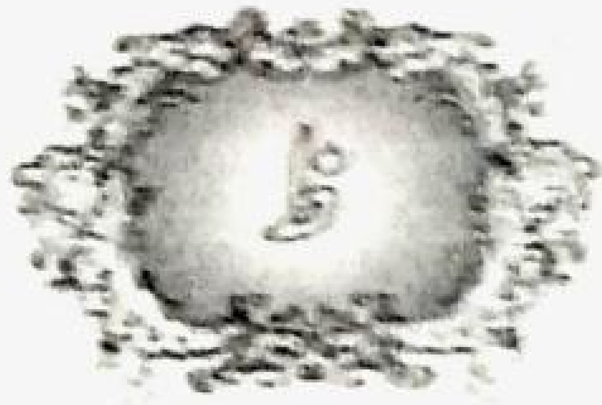
صبر نہ آوندا یار باجھوں ، دل دی واگ میرے ہتھوں دور ہوئی
سُولاں سَل کے جان حیران کیتی ، انتظاری دے سنگ تھیں چور ہوئی
سینہ تپ کے گرم تنور ہویا ، سوز عشق تھیں جان منور ہوئی
ناصرؔ جان جڑے ثابت قدم رہے ، سختی اوہناں دے سراں توں دور ہوئی

ضرب فراق محبوب دی تھیں ، دل چاک ہویا میں بیمار ہوئی
دارو دین طبیب عجیب سارے ، صحت مرض تھیں نہ تل بھار ہوئی
فنجنوش ابریشماں صندلاں تھیں ، ہتھوں آ کے طبع لاچار ہوئی
ناصرؔ دے دیدار بیمار تائیں ، ہن تے مرن کولوں پرلے پار ہوئی

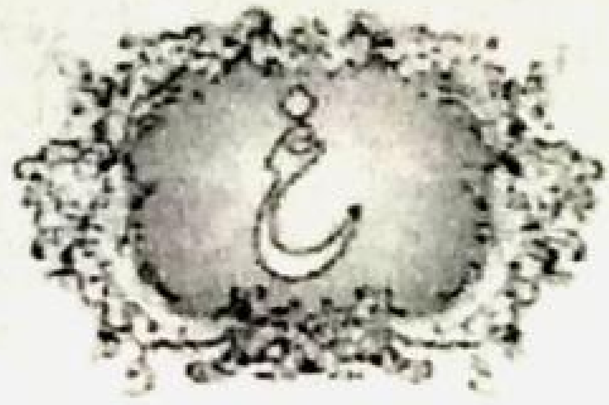
طلب محبوب دی وچ پھراں ، صبح شام ناہیں مینوں چین مائے
جھل چہرے دی ہیر ظہیر وانگوں ، کھلے کیس تے ڈُھل دے نین مائے
ہاہ عشق تھیں جا افلاک پہنچے ، اُچی رونی آں کر کر وین مائے
ناصر باجھ تیہں میری جان رہندی، پئی تڑفنی ہاں دن تے رین مائے

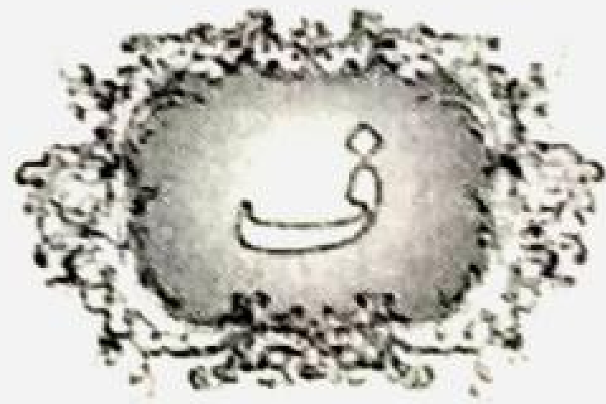
ظلم معشوق تھیں جان عاشق ، نال غماں دے آ حیران ہوئی
صدمے ہجر تے درد فراق کولوں، میری زندگی ناتواں ہوئی
پہلی نظر محبت دی یار والی ، ہن تے آن کے تیغ بران ہوئی
ناصر جور جفا محبوب دے تھیں ، سینہ چاک ہویا زخمی جان ہوئی

عشق دے جوش بے ہوش کیتا ، رہی ہوش نہ کوک سناؤ نے دی
میں تے سخت بیمار رنجور ہویاں ، طاقت مول نہ دکھ اٹھاونے دی
محرم راز بے حال دالے مینوں ، کراں عرض میں یار مناؤنے دی
ناصر ہور حکایتاں چھوڑ سبھے ، کتوں خبر لے ماہی دے آونے دی

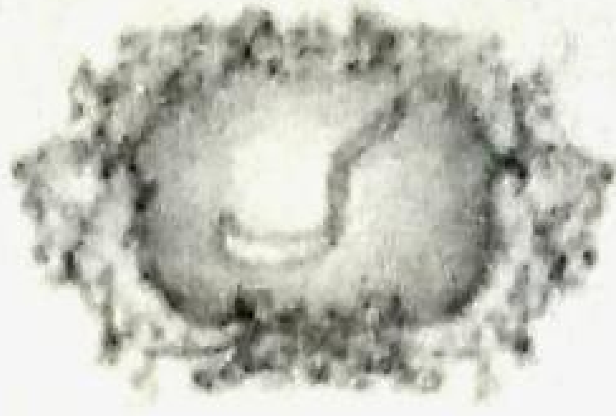
غیرت ہے جالدی جان میری، جدوں نال غیراں پیا ہسدا اے
رشک دے کے عاشقاں صادقاں نوں، واگ صبر والی ہتھوں کھسدا اے
دوروں رمز کنائے تھیں کرے الفت، جے میں کول بیٹھاں دلبر نسدا اے
ناصرؔ کرے جے عرض وصال والی، گوشے ابرو واں تھیں تیر کسدا اے

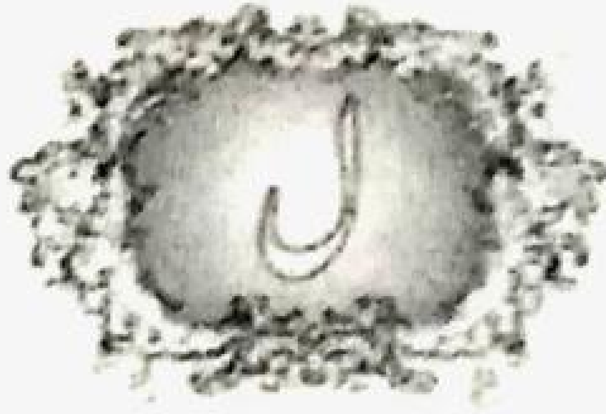
فضل کریم رحیم والا، جے کر آن ہووے گنہگار تائیں
ملے یار تے دکھڑے دور ہوون، تاں قرار آوے بے قرار تائیں
کراں عرض میں کل مصیبتاں دی، بھلا رحم آوے غمخوار تائیں
ناصرؔ سخت ہے موت تھیں انتظاری، جا کے حال پُچھو انتظار تائیں

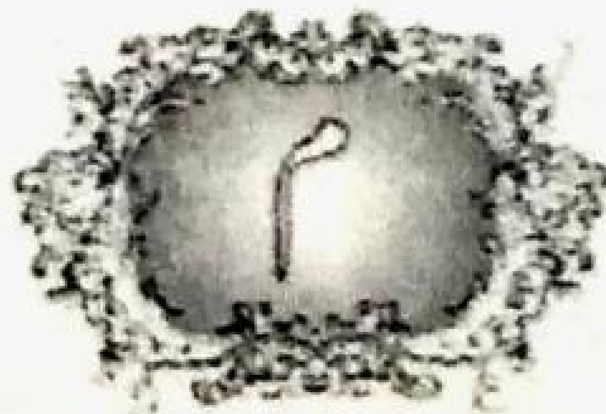
قرب محبوب دا بہت مشکل، تاب حسن دی کون لیا سکے
کوچہ یار ہے قمقہ دیوار جیسا، بھلا کون اوتھے جھات پا سکے
جے کر شعلہ کوہ طور دا ظاہر ہووے، صاحب ہوش دا کون اُٹھا سکے
ناصرؔ دس خورشید دی روشنی نوں، کیہڑا دامن دے ہیٹھ چھپا سکے

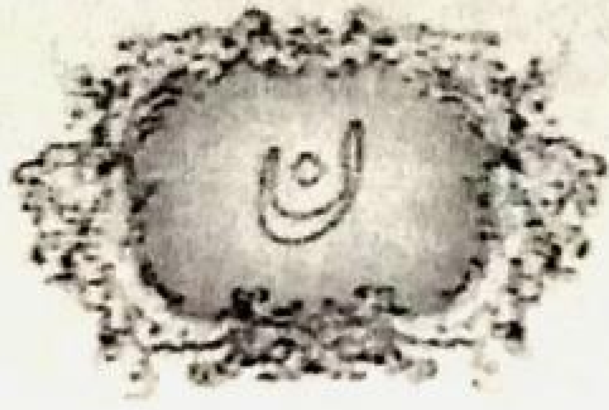
کیہہ دساں بات عشق والی ، اچن چیت ایہہ پائے زنجیر ہویا
چمبڑ گیا سانوں گل دا ہار ہو کے ، کیہا سخت یارو دامن گیر ہویا
ایتھے عقل قیاس نہ پیش جاوے ، ڈانواں ڈول پھراں بے تدبیر ہویا
ناصرؔ چھیڑ کے ایس بلا تائیں ، نال غماں دے آ دلگیر ہویا

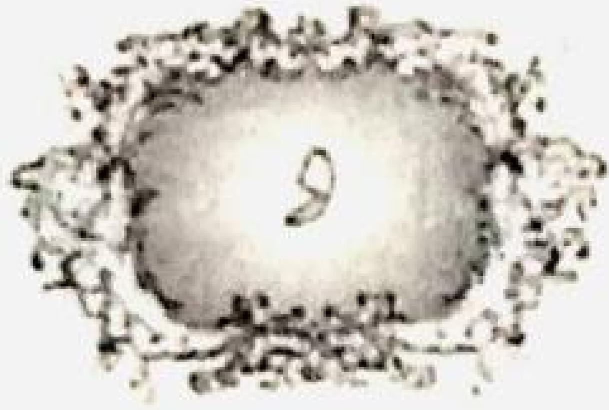
لکھ کے عرضیاں چیریاں نوں ، خدمت یار دی وچ میں گھلنی ہاں
نہیں نال جواب دے یاد کردا ، ایسے فکر کولوں نت جلنی ہاں
کہیا پیا نے جیا نوں کٹھن کیتا ، دکھ برہوں دے جان تے جھلنی ہاں
ناصر پھراں جھلی پچھاں راہیاں نوں ، سوہنے یار والا رستہ ملنی ہاں

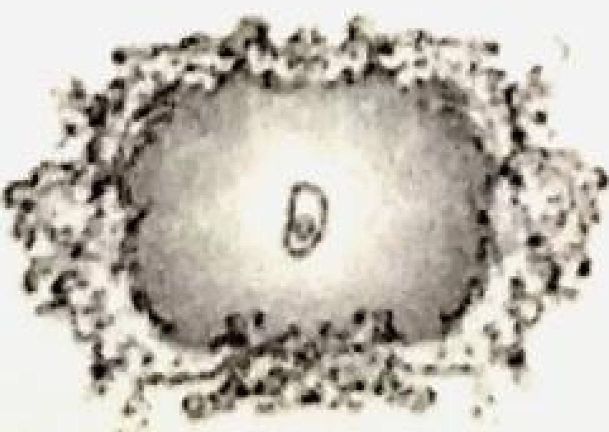
منوں وسار نہ یار مینوں ، ایہو عرض میری کتویں یاد ہوواں
گھلیں سکھ دا جے پیغام کوئی ، تائیں اجڑی فیر آباد ہوواں
مہنے خلق تے جھڑک ملامتاں تھیں، ایس زندگی وچ آزاد ہوواں
ناصرؔ باجھ تیرے ہور کدھے اگے ، دس جا کے داد بیداد ہوواں

نام لے لے تیرا جیونی ہاں، ایہو دین تے ایہو ایمان میرا
ایہو دولت تے مایہ ہے پاس میرے، ایہو پونجی تے ایہو سامان میرا
تیرے درس دیدار دی خواہش مینوں، ایہو عرض تے ایہو بیان میرا
ناصؔر لا سینے اگ سرد ہووے، مٹے سوز تے درد تپان میرا

واقف محرم حال دا ایں، ہن پرت واگاں میں بے حال ہوئیاں
نہیں گھلدا سکھ سنہیا کوئی، بھانویں دلوں میں خواب خیال ہوئیاں
گوشے بیٹھ دکھی زاری کرنی آں میں، اکھیں روندیاں روندیاں لال ہوئیاں
ناصر کون سنے فریاد میری، تیرے باجھ میں خاک مثال ہوئیاں

ہار سنگار دلدار باجھوں، زہری ناگ ہو کے ڈنگ ماردے نیں
پیچ مار وانگوں پیچ تاب اندر، زیور زیب مینوں بس چاہڑدے نیں
سونا روپا تے ماڑیاں محل مندر، کل خاک تودے بناں یار دے نیں
ناصؔر سیج تے باغ گلزار سنے، سارے طالب درس دیدار دے نیں

یار دا حسن جمال جدوں ، پردے باطن تھیں جلوہ نما ہویا
فکر وہم خیال اغیار والے ، سب دور کر کے یکتا ہو یا
حق عاشقاں دے عشق تار ہو کے یَحرَقَ ما سِوَیٰ اللہ ہویا
ناصرؔ محو شہود بالذات ہو کے ، جان جاناں دی نال بقاء ہویا

